

Szeretet, remény, gyógyulás

Reznek Evelin

30

Leukémiás Gyermekéért
Alapítvány

30 éve tudjuk, mi kell egy mosolyhoz.

Kedves Olvasó!

Ezt az írást a 2011-ben meghirdetett „Szeretet, remény, hit” című irodalmi pályázatunkra kaptuk, melyre gyermekek írtak biztató alkotásokat a debreceni Gyermekhematológiai-onkológiai Tanszék kórterméiben gyógyuló gyermekeknek. A versekből és mesékből könyvet készítettünk, melyet azóta is szívesen forgatnak osztályunkon a kezelés alatt álló gyerekek és szüleik.

Az alapítvány 30 éves születésnapja alkalmából a kedvenceinket kis „GYÖNGY-levelecske” füzetkebe rendeztük, ennek egyike jutott el most Hozzád.

Fogadd szeretettel, reméljük, minél több gyermeknek és felnőttnek adhat erőt, hitet, örömet ez az írás.

Szeretet, remény, gyógyulás

Gyönyörű volt az ég, a hófehér felhőkön csillogtak az aranyló nap fénysugarai, fényszilánkjai, amelyekről a kék ég úgy tündökölt, mint egy hercegnő, aki kék selyemruhájában táncra perdül a boldogságtól.

Vidám nap volt, meleg, kellemes, mintha nem is őszt lett volna. A szellő, amely alig-alig fújdogált, néhány megsérült, megszáradt levelet táncoltatott egy hatalmas park egyik öreg tölgyfája alatt. E különös táncra Janka is fölfigyelt és bágyadt tekintettel kukucskált ki az ablakon. Ő is táncra szeretett volna perdülni, de nem tudott... mert rabul ejtette szívét a szomorúság, a bánat, hogy nem egy ház ablakából nézhet ki, hanem egy árvaházi otthon ablakán. Az árvaházat park vette körül. szép helyen volt, sétálni lehetett és játszani, hintázni, virágot ültetni. A többi gyerek ki is vette részét mindezekből csak Janka ült az ablakban, nem telt kedve semmiben.

Nagyon régóta élt itt, sajnos nem ismerte szüleit. Tízéves születésnapjára egy igazi otthon lett volna a legnagyobb ajándék, egy igazi család. Titkon ezt remélte Janka. Egy idő után nagyon furcsán érezte magát, félt, de nem tudta mitől, talán az időtől, hogy majd eltelik, és ő még mindig itt ül, és ugyanazt teszi, mint eddig.?!

Megbetegedett, kórházba került, ahol számtalan vizsgálat után sem tudták megmagyarázni a kislány betegségének okát. Az orvosi műszerek furcsa eredményeket mutattak ki, amelyek lehetetlennek bizonyultak. A kislány még jobban megijedt, nem értette, csak fájt valami ott legbelül. Ahogy a kórházi ágyon feküdt, és nézte a virágos tapétát, bejött egy nővérke és megkérdezte:

- Hogy vagy ma, kedveském?

Janka nem felelt, de hosszan mosolygott és szelíden nézett maga elé. A nővérke megfogta a kezét és így szólt:

- Kislányom, én tudom mi bánt! - Janka erre felugrott az ágyból.

- Mi?! - kapkodott levegő után.

- Tulajdonképpen semmi csak a magány zavarja belsődöt, tudom, hogy szülőre vágysz, aki szeret, de meglásd, hamarosan eljön érted.

Janka érezte hogy szüksége van valakire, akivel megoszthat mindent, ami a fejében van, akivel megbeszélheti azt, ami fáj, és azt, amitől mindig mosolyogni tud. A kórházi gépek nem tudják megmondani bajainkat mert nincs szívük, nem éreznek, ezért nagyon sokszor hazudnak ! - gondolta magában Janka.

Mivel hamar felépült, pár nap múlva hazamehe-

tett. Az utcán, menetközben meglátta a parkot és a tölgyfákat, vissza szeretett volna fordulni és kiszaladni a világból, de dadusa, aki az árvaházban ügyelt rá, erősen bátorította... Janka leült egy fa alá, és kezében dörzsölgetett egy száraz levelet, a többi gyerek játszani hívta, de ő nem ment, ábrándozott. Egyszer csak nyílik a nagykapu, egy ismerős néni lép be a párjával. „Ott, ott a fa alatt!” - hallik messzebről.

Janka felugrott és eszeveszetten szaladt a kapuhoz. Az ismerős nővérke jött meg, párjával örökre akarták fogadni Jankát,akinek,erre a hírre, arca olyan piros lett mint a naplemente tüze,szemében csillogtak az angyalok, dús barna haja visszaverte a fényt, kék szemeit az égre tárta. Ennél nagyobb boldogságot sosem érzett...

- Na látod, megmondtam, hogy érted jön majd valaki, szeretnél velünk jönni ? - kérdezte a nővérke.

- Igen, szeretnék !!!-válaszolta Janka.

A remény sugárzott lelkében, és rájött, nem volt hiábavaló várakozása, az idő gyógyít be minden lelki sebet, de más sebekre is kiváló orvosság. Mert a türelem és a remény együtt terem igazán vörös, illatos rózsákat. A felnőttek, papírokat töltöttek ki, írtak, beszélgettek, a nevelő dadus szobájában. Eljött az a nap is, amikor Jankát hazavitték. Janka kicsit félve, de mégis boldogan gondolt a búcsúzás

pillanatára. A szíve majd kiugrott a helyéből úgy dobogott, saját szobája lesz, aminek nem is annyira örült, mert minden idejét új szüleivel szeretne volna eltölteni. Ez volt élete legszebb születésnap ajándéka, amit meg is ünnepeltek szüleivel. Néhány nap után Janka megszokta otthonát és új szüleit, és boldogan éltek. Nagyon örült, magabiztosabb lett, most már úgy érezte, hogy megvan mindene és megpecsételődőtt benne az az elhatározás, hogy valahányszor gondjai támadnak, vagy megbetegszik, hinni és remélni fog, bízni fog magában, mert csak így sikerülhet!!!

Hitt abban, hogy minden gyermeknek kell legyen családja, és mindenki megérdemli azt, hogy szeretettel töltsse el, a nap minden óráját.

A remény egy csillag,
Fénylő, gyúlékony indulat.
Ne hagyd, hogy hulló csillag legyen,
Ne engedd, hogy jöjjön-menjen.
Tedd fel magadban az ég tetejére,
S pillants néha-néha az égre!
Ne félj, nem áll ott mindörökre,
Mert ha a szeretet körötte lebeg,
Egyszer majd kigyúl, s többé nem mereng,
S nem remény lesz, hanem boldogság!

*Reznek Evelin, Zilah
a 13-14 évesek korcsoport II. helyezettje*

A „GYÖNGY leveleskék” sorozatban 15 kiadvány készült.
A füzetek nyomtatását és terjesztését támogatta
a FLAVON Group Kft.

#gondolunkratok
#leukemiasgyermekert

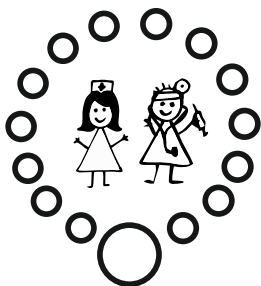

facebook.com/leukemiasgyermekertalapitvany

www.leukemiasgyermekert.hu

Ha Te is szeretnéd az Alapítványt támogatni,
számlaszámunk: 10200304-41413746-00000000,
adószámunk: 19123958-1-09. Köszönjük!

Gyöngyeink

30 éves a Leukémiás Gyermekekért Alapítvány

A füzet a 30 éves Leukémiás Gyermekekért Alapítvány
„Gyöngyeink” projektjének keretében valósult meg.
Debrecen, 2020.